

Oğlan ve Deniz Aslanı

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Deniz Aslanı

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, Leo adında bir ođlan yeřil kanvas sırt antasının fermuarını ekti ve kulađının arkasına bir kurřun kalem sıkıřtırdı. Üzerinde kk bir deniz aslanı baskısı olan en sevdiđi sarı tiřört ve kırmızı spor ayakkabıları vardı. Bugn zeldi: sınıfıyla birlikte deniz merkezini ziyaret edecekti. Leo hayvanları, zellikle de deniz aslanlarını grmek iin sabırsızlanıyordu.

Deniz merkezinde, Görevli Lea grubu karşıladı. Üzerinde deniz aslanı rozeti olan turkuaz bir üniforma giymişti ve elinde bir dosya taşıyordu. "Hoş geldiniz hepiniz!" dedi sıcak bir gülümsemeyle. "Unutmayın, bizler hayvanların evinde misafiriz. Nazik ve sessiz olalım." Leo dikkatle dinledi, koyu kahverengi gözleri havuzların ve tankların yanından geçerken hayranlıkla açılmıştı.

Görevli Lea onları büyük mavi bir havuza götürdü. Bir deniz aslanı suyun içinde süzülüyordu, parlak koyu kahverengi tüyleri güneşte parlıyordu. Uzun beyaz bıyıkları ve yüzgecinde küçük bir etiketi vardı. "Bu Marina," dedi Görevli Lea. "Sakin ve oyuncu, ama yüksek seslerden çekinir." Leo nazıkçe el salladı ve Marina'nın kehribar rengi gözleri ona bakıp kırpıldı.

Bazı ziyaretçiler havuzun kenarına koştu, fotoğraf makineleri tıklıyor, sesler yükseliyordu. "Ona bakın! Ne kadar yakın!" diye bağırdı bir çocuk. Marina derinlere daldı ve bir kayanın arkasına saklandı. Leo onun hafif yarasını ve nasıl kaybolduğunu fark etti. "Neden yüzüp kaçtı?" diye sordu Görevli Lea'ya, yuvarlak yanakları endişeyle buruşmuştu.

Görevli Lea yakındaki bir tabelayı işaret etti. "Deniz aslanları kendilerini güvende hissetmek için alana ve sessizliğe ihtiyaç duyar. Onları sıkıştırdığımızda ya da yüksek ses çıkardığımızda korkarlar. Bu yüzden güvenli mesafe tabelalarımız var." Leo tabelayı okudu: Geride Kal, Sessiz Konuş. Kayanın arkasından bakan Marina'ya baktı ve onun yeniden sakinleşmesine yardım edebilmeyi diledi.

Ziyaretçi odasına döndüklerinde, Görevli Lea sınıfa hayvanları nazıkçe nasıl izleyeceklerini gösterdi. "Çizginin gerisinde dururuz, sessiz sesler kullanırız ve asla onlara dokunmaya çalışmayız. Yaban hayatına saygımızı böyle gösteririz." Leo elini kaldırdı. "Herkesi hatırlatmak için tabelalar yapabilir miyiz?" diye sordu. Görevli Lea'nın ela gözleri parladı. "Ne harika bir fikir, Leo!"

Leo kulağının arkasındaki kalemi çıkardı ve çizmeye başladı. Konuşma balonu "Lütfen bana yer açın!" diyen büyük, mutlu bir deniz aslanı çizdi. Parlak renklerde yıldızlar ve kalpler ekledi. "Şöyle yazacağım: Güvenli bir mesafe koru ve beni nazikçe izle," dedi. Görevli Lea ona kâğıt ve keçeli kalemler verdi, sınıf arkadaşları da yardım etti.

Her tabela farklı ve neşeliydi. Birinde yüzgeçlerini açmış bir deniz aslanı "Lütfen sessiz sesler!" diyordu. Bir başkasında bir ölçüm şeridi vardı: "Çizginin gerisinde kal." Leo Marina'nın uzun bıyıklarını ve yüzgeç etiketini çizdi. "Ben alanı ve sessizliği severim," diye yazdı. Diğer çocuklar birlikte çalışırken boyadılar, kestiler ve güldüler.

Görevli Lea, Leo'nun tabelaları kaplamasına ve havuz korkuluğu boyunca yapıştırmasına yardım etti. "Bunlar herkese nasıl davranması gerektiğini hatırlatacak," dedi. Leo geri çekilip çalışmalarına hayranlıkla baktı. Tabelalar parlak ve dostçaydı, korkutucu değildi. Ziyaretçilerin onları okuyup suya çok yaklaşımadan önce düşünmelerini umdu.

Kısa süre sonra güneş şapkalı ve fotoğraf makineli bir aile havuza yaklaştı. Küçük kız Marina'yı işaret etti ve ileri koşmaya başladı. Sonra Leo'nun tabelasını gördü: "Lütfen bana yer açın!" Durdu ve yüksek sesle okudu. Anne babası gülümsedi ve "Burada kalıp sessizce izleyelim," dediler. Marina meraklı ve sakin bir şekilde yaklaştı, bıyıkları seğiriyordu.

Leo çizginin gerisinden izledi. Marina yanından süzüldü, düzgün vücudu suda zarıftı. Başını kaldırdı ve sanki teşekkür eder gibi yumuşak bir havlamayla ses çıkardı. Leo'nun aralıklı dişli gülümsemesi iyice yayıldı. "Sessizliği seviyor!" diye fısıldadı Görevli Lea'ya. Ziyaretçiler hareketsiz durdu ve herkes bu huzurlu anı birlikte hissetti.

Daha fazla ziyaretçi geldi ve tabelalar sihir gibi işe yaradı. İnsanlar işaret edip okudu, sonra çizginin gerisine yerleşti. Sesler yumuşadı. Fotoğraf makineleri flaşsız tıkladı. Marina tembel daireler çizerek yüzdü, bazen su yüzeyinde dinlenip büyük kehribar gözleriyle kalabalığa baktı. Leo tabelalarının herkesin onu korkmadan izlemesine yardımcı olmasından gurur duydu.

Görevli Lea Leo'nun yanına diz çöktü. "Bugün hepimize önemli bir şey öğrettin," dedi. "Yaban hayatı saygılı bir gözlem gerektirir. Hayvanlara alan ve sessizlik verdiğimizde, onların gerçek benliklerini görebiliriz." Leo başını salladı. Kulağının arkasındaki kaleme dokundu ve gülümsedi. "Başka hayvanlar için de daha fazla tabela yapmak istiyorum," dedi.

Ziyaretin sonunda Leo Marina'ya el sallayarak veda etti. Marina bir yüzgecini kaldırdı ve şakacı bir şekilde suya vurdu. "Hoşça kal, Marina!" diye seslendi yumuşakça. Görevli Lea ona deniz aslanı şeklinde bir çıkartma verdi. "Sen yaban hayatının gerçek bir dostusun, Leo," dedi. O çıkartmayı yeşil sırt çantasına koydu, içi sıcacık ve mutluydu.

Eve dönerken otobüste Leo Marina'yı ve tabelaları düşündü. Kendi arka bahçesi için bir tabela yapmaya karar verdi: "Lütfen sessiz olun, kuşlar dinleniyor" yazan bir kuş banyosu tabelası. Yaban hayatına saygının her yerde, hatta evde bile başlayabileceğini fark etti. Kalem hazır ve kalbi fikirlerle doluydu.

Ertesi hafta Leo deniz merkezini yeniden ziyaret etti. Havuzun çevresinde, onun hikâyesini duyan başka çocukların yaptığı yeni tabelalar asılıydı. Marina huzur içinde yüzüyordu ve ziyaretçiler çizginin gerisinden izliyordu. Leo gülümsedi. Elinde kalem olan küçük bir oğlanın bile hayvanlar için büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu. Yaban hayatına saygı gösterin, onlar da dünyalarını sizinle paylaşsın.